

Megjelenik minden csütörtökön. — Előfizetési ár: egész évre 4 frt. fél évre 2 frt. negyed évre 1 frt. — Hirdetések ára: 4 hasábos petit sor 8 kr. Az előfizetési pénzeket a Szent-István-Társulat igazgatóságához, a kéziratokat a lapszerkesztőségéhez (IV. Lövész utca 13. sz.) kérjük küldeni.

Budapest, 1881.

31. szám.

Augustus 4.

Ének a Szeplőtelen Szűzhez.

— Németből fordítva. —

1.

Magasztos és dicső,
Hatalmas égi nő!
Nagy, édes, kellenes Szűz asszonyom!
Kérlek hön Tégedet,
Védelmezz engemet;
Mert én testem s lelkem Reád bízom.
Mint hű gyermeked
Átadom Neked
Örökre éltetmet s mindenemet;
Mária, Mária, védj engemet!

2.

Mily szép vagy és kecses!
Liliomnál becsesb
Fogantatásodtól szent sírodig;
Kegy által szenttelen,
Méhedben megjelen
Az, Kiben üdvnapunk hajnalodik.
Titkos rózsató!
Benned rejlik Ő. —
Fénysugaras, élő szentély valál
Mint rózsza s liliom illatozál.

3.

Szent élet gyöngye vagy,
Fájdalmad bármi nagy;
Szűz szemed sirt a szent kereszt alatt!
De most Fiad körül
Uralkodik s örül
Szűz anyai szíved s együtt marad.
Angyali lények
Dicsérnek Téged.
Az Atyaistennek vagy leánya,
És a Szentléleknek szűz arája.

4.

Mint a virág a fényt
Hűn követi, akként
Tekint Reád a nap lángtengerül.
A hold fénysarlója
Szűz lábod zsámolya,
S csillagfűzér veszen fénynyel körül.
Minden, a mi van
Ég s föld tájában,
Mindenek hódolva Rád vigyáznak,
Hatalmas Urnöje a világnak! —

5.

Te vagy szent nyugfokunk,
Menedékoszlopunk,
Hatalmas, kész mindig segíteni;
Kit baj és bú között
A hit Hozzád fűzött,
Érzi, mily gyors kezéd megmenteni.
Tisztelnek a jók,
Számra milliók,
S kiknek itt e földön szűd vigaszt hoz,
Általad eljutnak szent Fiadhoz.

6.

Itt e könytengeren
Feled tekint a szem,
Reményünk csillaga, oh Mária!
Küldj egy reménysugárt,
Ugy nekünk mi sem árt,
Nyujtsd ki kezéd lelkünk harczaira.
Védj, hogy győzhessünk,
S babért nyerhessünk
Jézusnál, hol kiki vigad Vele,
S hol nem hullat a szem már könnyeket.

Nyulassy Antal.

Mese a kis esalogányról.

Giehr Emmytől.

(Folyt. és vége.)

A kis madárkát csak vitték, vitték; szegényke nem tudta hová. Utközben hangosan dicsekedett az egyik, mily nagyon örül ő annak, hogy sikerült a kis esalogányt megfognia. Biztosan reméli, hogy szép pénzcskét fog érte kapni. De meg, ugymond, a kis madárkának is jobb, ha valami tisztességes házba kerül; ki tudja, nem veszett volna-e el a hosszú uton, kibirta volna-e a röplést a tengeren át és ha ki is birta volna, ki tudja, nem került volna-e valami vérszomjas állatnak körmei közé?

A kis fogoly összeborzadt e szavakra. Egy vérszomjas állat által meggyilkoltatni és széttepetni — borzasztó dolog lehet! Hiszen ennél százszorta jobb a fogság, különösen jószívű emberek között!

E közben hazaértek a madárfogók. A kis esalogányt eddigi börtönéből szépen, óvatosan kivették és betették egy esinos kis házaeskába. Egy kis edényben legyeket, egy másikban pedig friss vizet adtak neki. De a szegény kis fogoly hozzá nem nyult az ételhez, szíve nagyon szomorú, körülötte pedig minden oly ismeretlen volt. Kalitkájának egyik sarkában félnéken összehuzta magát, és alig mert még csak mozdulni is.

A szobában, melyben most lakott, még sok testvérkét látott, kikkel a ligetben ismerkedett meg, és kik onnan egymásután eltűntek. Volt ott esízike, pinty, paesirta, rigó, sármány, pinyóke, veresbegy, keresztcsőrű és igen sok ezitromsárga, virgenez kanári. Néhányuknak szép bóbítája is volt a fején.

De hát még az a lárma, mit ez a sok vig madárka csinált. Összevissza mindenféle hangok hallatszottak. Csiripelés, csattogás, füttyülés, trillázás volt annyi, hogy a kis esalogány majd elszédült belé!

»Ezek is csak oly szájalomra méltó foglyok, mint én« — gondolta magában — »honnan van, hogy mégis oly vigak, hogy mégis oly jókedvűen énekelnek!«

Jaj! a szegény kis esalogány nem ismerte még a szokás hatalmát, nem tudta még, hogy végre mindenbe nagyon szépen be lehet törödni. Szivecskéjét még mindig fájdalom és keserűség töltte el. Sajnálta kedves szülőit, a szép berket, fészket, szabadságát.

Bújában rá sem hederített a sok kövér légyre és fehér hangyatojásra, melyeket kalitkájába tettek. Szárnya alá dugta fejcskékét, és mozdulatlanul ült cifra börtönében, folytonosan azon gondolkozva, mikép lehetne e csunya, szűk szobából kiszabadulni és visszaröplülni a kedves berekbe, ama bizonyos mogyorócsesréjéhez, mely fészket rejté magában.

* * *

»Attól tartok, hogy szegény esalogányunk kiadja páráját« — mondá másnap reggel a madárarúsnak fiatal felesége férjének — »sajnálom szegénykét, nézd csak, mily szomorúan ül abban a sarokban!«

E szavakkal levevé a kalitkát a falról és kiakasztá a nyitott ablakba.

Tarkaszínű napsugarak játszadoztak az ablak előtt, hűs felhőske gyengéden simogatá a bámuló madárkának tollazatát, fölötte az ibolyaszínű égboltozat terült el, az ablak alatt pedig néhány nyárfának lombja emlékezteté őt az erdő fájának suttogására. A kis fogoly kíváncsian tekintett szét, szemével kísérte a feje fölött elvonuló fehér felhők menetét, melyek a tenger vitorlás hajóihoz hasonlólag sietve metszék keresztül a levegőt. Azután pedig a gyors galambok repülését, a porban vigan csiripelő verebek ugrándozását szemlélgette.

»Oh ti boldogok!« — gondolta magában — »röplöhettek a hová akartok; tehettek, a mit akartok és én itt ülök — a börtönben!«

Fájdalmas gondolatok busíták lelkét. Olykor még haragra is lobbant és mérgesen esett neki kalitja drótjainak, megrázta, magasapkodta azokat, de biz azok nem engedtek. Fejével nekiment kis lakása oszlopainak. Megütötte magát és még sem szabadult ki. Végre mégis csak megadta magát. Eszébe jutottak dajkájának szavai: »Mindenben legyen meg az Isten akarata!« — és — »Nyugodjunk meg az Ő rendelésén!« És ez megvigasztalá őt. Eszébe jutottak ismét a vérszomjas vadállatok és úgy találta, hogy nem részesült épen a legrosszabb sorsban. Van enni-inni valója. Élvezi a friss levegőt, a napsugarakat. Cseveghet testvérkéivel, de — fogva van, fogva van!

Végre mégis csak beletörődött sorsába. Fialat gazdasszonyában jó barátnőre lelt, ki kedvenczét a leggyengédebben szerette és őt mindennel ellátta. A legkövőbb fergecskék, a legnagyobb hangyatojások, fehér kenyérmorzsák, mind a kis esalogány kalitjába vándoroltak és szép időben mindig az ablakban függött. Gyönyörködhetett a napfényben, élvezhette a tiszta friss levegőt. Sok előnye volt a többi madárkák fölött, és ezek még sem irigykedtek. Ez a kis esalogánynak nagyon jól esett, és üdvös tanulságot vont magának belőle a jövőre nézve.

Olykor-olykor elkezdett énekelni és éneke oly szép, oly andalító volt — egy tavaszi mese rejlett édes szavában, ilyenkor a kis madárkák mind elhallgattak, és gyönyörködtek kis társuknak kedves énekében. »Te mégis csak a legszebben tudsz énekelni valamennyink között!« — Így dicsérték őt a kis madárkák. Még a lármásan csattogó kis kanárik is kénytelenek voltak elismerni, hogy az igénytelen külsejű fülemile szebben énekel mint ők, az aranytollu szép madarak. A dicséret is jól esett a kis esalogánynak, vigasztalta és kibékítette őt sorsával.

A hosszú téli esteken élénken csevegtek a kis madárkák, furesa történetkéket meséltek, melyeket a kis tapasztalatlan esalogány még sohasem hallott, és melyek neki igen megtetszettek. A keresztcsőrű elbeszélte, hogy ősei jelen voltak, midőn Golgothán az Ur Jézus keresztre feszítettett. Részvételjesen repültek a keresztfára, hogy a világ Üdvözítőjét róla levegyék. Csőreikkel megragadták az erős vasszegeket, melyekkel az Ur Jézus a keresztfához volt erősítve és ki akarták azokat a kemény fából huzni. De erejük gyenge volt, fáradozásuknak nem lett sikere, és nehéz munkájokban elgörbítették csőrüket. Azóta mindig görbe csőrt viselnek, és keresztcsőrűeknek nevezetnek. Azonkívül szent

madaraknak is tartatnak. A kis csalogány most nagyon megszerette őket, azelőtt mindig bizonyos megvetéssel tekintett az elnyomorodott keresztesőrüekre.

A vörösbegy is hasonló történetkét beszélt el. Az ő ősei is ott voltak, midőn az Ur Jézus lelkét kiadta. Nagyon szomorúak voltak, és hogy az Ur Jézushoz minél közelebb legyenek, szüz Máriának vállaira repültek, mások pedig a kereszt alatt szomorkodtak. Midőn az Ur Jézusnak szent vére végig folyt a keresztfán, vérvörösrre festé keblök tollait, és azóta folyton viselik hűségöknek jelét.

A jó példák mindig áldásosan hatnak; hasznuk megmérhetlen és sohasem marad el.

Igy a kis fogoly is sok mindenféle szépet és jót tanult; szíve eltelt mások iránti szeretettel, alázatossá, szerénnyé lett, míg azelőtt az erdőben nagyon kevély, hű és önző teremés volt. Belátta, hogy vannak ám nálánál jobbak és okosabbak is, és ez volt képzelt szerencsétlenségének első áldása.

A hosszú zord tél lassankint elmúlt. A hosszú téli esteken gyakran egy csinos kis furulyát vett elő a madárkereskedő, melyből a legszebb dallamokat csalta ki. E szép dallamokat az egész társaság igyekezett utánozni. Olykor idegenek is jöttek, kik végig nézték a sok szép madarat. Ilyenkor mindig egygyel-kettővel megkevesbedett számuk. A kis csalogány azt hitte, hogy ezek bizonyára visszanyerik szabadságukat. Ez után pedig ő is nagyon vágyott.

Egyszer egy előkelő, finom urhölgy lépett a szobába, ki nagy örömmel beszélt a közeledő tavaszról, és a már itt-ott mutatkozó visszatért fecskékről. »Nemsokára« — ugymond — »itt lesznek kedves énekesünk is, az erdei madárkák.«

Erre a kis csalogánynak eszébe jutottak kedves szülői. Azon töprenkedett, vajjon vissza fognak-e azok is térni, hogy régi fészkeket felkeressék. Fájdalmas sóhajtás tört elő a kis csalogány szívéből, mely oly csodásan hangzott, hogy valamennyien meglepetéssel tekintettek körül: — honnan jött a panaszos hang. Az ur nő észrevette, valamit mondott a madárásusnak és eltávozott.

* * *

3. Aranyos fogság.

A tavasz csakugyan megérkezett.

A természet új életre ébredt. A madárásusnak kis foglyai persze nem sokat élveztek belőle. A kalitkák mozdulatlanul maradtak helyükön, csak lakóik változtak olykor. Itt-ott egykét napsugárral több hatott be a szobába, s a madárásusnak fiatal neje olykor egy-két szép tavaszi virágot hozott a szobába, pohárba tette, és a kis csalogány kalitkájára mellé helyezte őket az ablakba.

E virágocskák a ligetben születtek és igen szép dolgokat tudtak a kis csalogánynak az erdei életről beszélni. Ezeket a kis csalogány nagyon megszerette. Szívükből sajnálta őket, hogy vele együtt szép szabadságukat elvesztették.

Történt egykor, hogy egy szép külsejű ur ember lépett a szobába és egyenesen a kis csalogány kalitkájára felé tartott. Hosszu bokáig érő barna kabátot viselt,

melyen nagy ezüstgombok fénylettek, fején magastetejű kalap volt, melyet széles ezüstszalag díszített, kezéin pedig szép fehér szarvasbőr keztyűt viselt. Oly büszkén nézett körül a szegényes butorzatú szobában, és előkelő módon csak úgy foghegyről beszélt a madárásussal. A kis csalogány észrevette, hogy róla beszélnek, és azt is látta, a mint a fehérkeztyűs borotvált állu ur két aranyat tett az asztalra, melyeknek a szegény madárásus nagyon megörült. Most levették a szegéről a kis csalogány kalitkáját, a fehérkeztyűs ur leborította egy selyem kendővel, és a madárásusnak mély hajlongásai között indult vele — ki a szobából. Meglepetésében nem tudta a kis csalogány, mi történik vele, egy utolsó gyengéd bucsupillantást vetett még társai felé, és azzal már künn is volt a szobából.

Mi lesz majd most ő vele?

Sajnálta a szegényes szobácskát, melyben a telet eltöltötte, és melyben mindenki oly szívélyes volt hozzá. Legjobban sajnálta fiatal gazdasszonyát, ki őt annyira szerette, és ettől még csak el sem bucsuzhatott!

Vitték, vitték a kis csalogányt hosszú utcákon, végtelen házsorokon keresztül, míg végre ezélhoz értek.

»Jean, mutasd csak kis zenészedet« — szólalt meg egy durva hang — egy pompás főrangú ház portásának hangja.

»Hihetőleg csak nappal énekel« — nevetett a fehér keztyűs — »mert ha éjjel is okvetetlenkedik és álmodat zavarja, kitekerem a nyakát.«

E fenyegetés úgy megijeszté a szegény kis csalogányt, hogy egész testében remegett.

»No csak vidd föl« — szolt tovább a durva hangú portás — »nézd csak, úgy reszket, mint a nyárfalevél. Bizonyosan fázik.«

A szegény kis csalogány azonban nem a hidegtől reszketett, hanem a félelemtől. Hová jutott? Talán gyilkosok közé?

A fehérkeztyűs felvitte a kis madárkát az emeletbe. Alig vette észre, egy pompás szobának ajtaján állott, körülvéve nevető gyermek arcok által. A pompás szobának gyönyörűségei egészen elhomályosították eddigi szegényes lakását. Szép széles aranyrámás velencei tükrök, bársony butorok, díszes himzésű hintaszékek, bársony függönyök, finom csipkék, értékes porcellán- és ezüstneműek, pompás növények, egy szép sokágu csillár és még sok más szép tárgy díszíté a gyönyörű termet.

»Papácskám, hova tesszük kedves kis csalogányunkat?« — kérdé egy körülbelül hat éves csinos ficska, kinek élénk szeméből boldogság és gyermeki öröm sugárzott.

»Kár, hogy nincs diszesebb tollazata« — jegyzé meg Ilka, az idősebb leánytestvér — »ha tehetném, oly pompás tollruhát adnék a csalogánynak, mely méltó lenne kedves hangjához.«

A kis csalogány okos szemével szomorúan nézett végig igénytelen szürkésbarna tollruháján; a kis Ilka pedig tovább fecsegett:

»Ugye papám, vörös és aranysárga, zöld és kék csillogású tollruha, az a szép? épen olyan van a vén Cocconak ott a kandallón. Ez már szép. Nekem legalább tetszik.«

A papa jóízűen nevetett kis Ilkája izlésén. Épen úgy tett a tiz éves Herminka, ki épen látogatóban volt a grófi család gyermekeinél.

Cocco egy kitömött papagály volt, mely mereven és komolyan ült a kandalló tetején. Nagy üvegszemeit oly borzasztóan meresztette ki, hogy félős volt ránézni.

Tollazatának rikító színei és vastag, görbe csőre épen nem voltak szépek. A kis csalogány feléje pillantott, és titkos borzalommal fordult el tőle. »No olyan szép, mint a minő az a Cocco, épen nem szeretnék lenni.« A papagály szépsége sehogy sem tetszett neki.

Herminka következőleg oktatta meg Ilka barátját: »Lásd édesem, e csalogány igen szép jele a szerénységnek, külseje egyszerű és igénytelen ugyan, de hangjával felülmúl minden más madarat. Az Úr Isten talán épen azért adott neki oly szegényes tollruháskát, mert nekünk meg akarta mutatni, hogy a látszat igen gyakran csal, és hogy soha senkit sem ítéljünk meg külsejéről, ruházatáról, hanem mindig tekintsük az illetőnek benső tulajdonságait és erényeit, és csak akkor mondjunk fölötte ítéletet.«

»Most vigyétek he'yére a madarat« — mondá az atya gyermekeinek — »te Ilka hozz neki ételt és italt, Aladár pedig hozza ide az új kalitkát!«

A kiesinyek készörömmel teljesíték atyjok parancsát. Most óvatosan kivették a csalogányt szegényes kalitkájából, és egy igen kedves, sötétzöldre festett tágas házaeskába helyezték. Ezt az ablak közelében a terem egyik fülkéjébe tették.

»Aynak fogjuk kis csalogányunkat nevezni« — mondá Ilka — »e név szép, s a kis madárkának is bizonyára meg fog tetszeni.«

»Hogy örül majd kedves mamánk, midőn hazajön, s a kis madarat meglátja!« — kiáltott örömmel Aladár és vigan csapta össze kezeit.

A kis csalogány tágas lakásában nagyon jól érezte magát, vigan himbálódzott a rézgyűrűben és örömmel szemlélte a körülötte pompázó diszes délvi növényeket.

Azt hihette, valóságos erdőben van, szép zöld, árnyas és hűvös volt körülötte. De egy mégis csak hiányzott — a szabadság!

Környezetének és lakásának minden szépsége és gazdagsága mellett csak fogva volt ő. Epedő hangon zengette énekét ki a vige, szabad természetbe.

* * *

4. „Adjon Isten, édesem!”

Amy, a kis csalogány új környezetébe sokkal gyorsabban találta magát bele, mint eleinte hitte. Semmiben sem szenvedett szükségét, sőt ellenkezőleg mindene bőven volt, s a grófi gyermekek csakhamar legjobb barátjaivá lettek. Hordták neki édességeket, sőt játékszereiket is eléje rakták, hogy ő is gyönyörködjék bennök és osztozzék örömeikben. A kis énekes e szép szeretetet a legszebb dalokkal jutalmazta meg; napról napra szebben énekelt és mindig bő elismerést aratott.

De néha mégis csak megszallta a szabadság utáni vágy és ilyenkor énekelt a legszebben.

Hangjával a szivekig hatott.

Bármily fiatal volt is a kis csalogány, annyit azonban mégis tapasztalt, hogy nincsen tökéletes földi boldogság, és hogy bánat és szomorúság vezérlik a lelket az Istenhez. Igen gyakran gondolt most Teremtőjére és mindenható erejére, mely mindenben nyilatkozott, a mit csak látott.

A grófi palota egy meglehetősen szabad helyen állott, szemközt a templommal. Gyakran elhallgatta a templom harangjainak ünnepélyes zugását, mely a hívőket az istenitisztelekre szólította, és örömmel szemlélte a buzgó emberek nagy sokaságát, kik e hívásra mindenünnen összesereglettek.

A templom teteje is élénk volt; ott galambok, verebek, fecskék és még más madárkák tanyáztak. Ott építették fészkeiket, és a legnagyobb egyetértésben, békében éltek ott egymás mellett az Isten názának oltalma alatt.

Egyszer Amy, a sok énekléstől fáradtan, elaludt; ott ült kalitkájában fejecskéjét a rácsozathoz támasztva. Álmodott az erdőről; ott volt ismét kedves szüleinél mint vidám boldog gyermek; az öreg verébkisasszony, hű dajkája is ott volt, és épen egy szép mesét mondott a hangyáról és cserebogárhercegről; de ő nem valami kiváló figyelemmel kísérte a mesét, és azért a verébkisasszony meghuzogatta a szárnyát, esendire és figyelemre intvén őt. És ez többször egymásután történt. De mi ez? Valóban csak álmodik? Nem szólították nevén? Nem huzogatja valaki szárnyát? És nem rezdült meg most a kalitka rácsozata? Gyorsan föl pattant! Hiszen ez nem álom többé, hanem a legeslegnagyobb valóság! Istenem! Örömeiben és meglepetésében majd leesett a karikáról! — Közvetlenül előtte, a rácsozaton ott ült az öreg nagyfejű verébkisasszony, kit ő már oly régóta vágyott látni!

»Adjon Isten, édesem!« — csiripelt meghatottan a hű dajka, és hangja boldogságában majd megtagadta a szolgálatot. »Szívem gyermeke! Kedves kicsikém! Mióta kereslek már! Hányszor sirattalak már! Azt gondoltam, már rég elvesztél, és ime most feltaláltalak!«

A kis csalogány tüstént elbeszélte neki sorsát kezdettől egész mostanig.

»Talán te is ott lakol a templom tetején?« — kérde a jó öreg. »Honnan van, hogy most nyáron is itt tartózkodol benn a városban, hisz azelőtt csak a telet töltötted itt, a nyarat pedig künn a ligetben élvezted szüleinél a mogyoróceserjében?«

Erre a veréb busan lehajtá fejét. »Szülőid nem tértek vissza« — felelt a jó dajka — »rég fészkek pusztán és elhagyatottan áll; egy másik csalogánypártól hallottam, hogy utközben szerencsétlenül multak ki, borzasztó halált szenvedtek.«

»Hiszen akkor rám nézve Isten irgalmától nyert jótétemeny a fogság« — szólott zokogva a kis csalogány — »mi lett volna belőlem, szegény tapasztalatlan árvából, jó szülein halála után?«

»Édesem, látom, hogy szerencsétlenséged hasznodra volt« — dicsérte őt az öreg veréb és okos szeméből kitetszett az öröm, melyet kedvencének nyilatkozata benne keltett. »Ugy-e mondtam: az Isten mindent a legjobban intéz!«

Ezentúl gyakran találkozott a két madár. A menyire csak lehetséges volt, megosztottak mindent egy-

mással. Sok hangyatozás és egyéb jó falat vándorolt a kalitba drótrácsozatán keresztül a verébkisasszony gyomrába, ez meg viszont élő hernyókkal és egyéb jó falatokkal kedveskedett a kis fogolynak. Gyakran egy-egy zöld levélkét vagy gallyacsokát is hozott az erdőből és feldiszítá vele a csalogány kalitkáját. Ilyenkor a kis fogoly nagyon boldognak érezte magát.

E sajátságos összejövetelek a grófi gyermekek előtt persze nem maradhettek sokáig titokban. Nagyon esodálkoztak a fölött, vajjon mit kereshet az a nagyfejű, csunya veréb az ő kedves énekesöknél, ki más madarak iránt mindig bizonyos tartózkodással viseltetett. Gyánították, hogy itt szívélyes baráti viszonyoknak kell léteznie, mely őket egymáshoz fűzi.

Ilka hasztalan törte fejecskéjét e talány fölött, Aládár azonban néhány napi megfigyelés után vélte, hogy a dolognak nyitjára akadt.

»A veréb nyomorult« — mondá nővérének — »nézd csak, nagyon észrevehetően sántít, az egyik lába rövidebb a másiknál — csalogányunknak pedig nagyon jó résztvevő szive van és azért csupa felebaráti szeretetből megtűri maga mellett a szegény nyomorult verebet és megosztja vele élelmét! Ez nagyon szép dolog kis Amynktól!«

Ezt a kis Ilka is valószínűnek tartotta és ezen időtől fogva még jobban szerették madárkájukat.

A barátságának tulajdonképeni alapját természetesen nem ismerhették. A sántikáló verebet pedig mindig szívesen látták.

A kis csalogány napról-napra szebben énekelt és mindinkább jobbá lett. A verébbel való társalgása ezt nagyon elősegítette.

Nem panaszkodott többé, sorsával meg volt elégedve. Csak elvétve támadtak benne kételyek. »Ugyan minek élek én? Kinek használok én életemmel? Haszontalanul töltöm el napjaimat minden érdem nélkül. Sokkal nagyobb örömem volna, ha tudnám, mi célja van az én életemnek!«

Ezt is megtudta nemsokára.

* * *

5. A beteg.

A grófi palota közelében egy meglehetősen nagy háznak egyik szobájában feküdt egy beteg nő. Hosszu évek során át kinos szenvedések, álmatlan éjszakák és metsző fájdalom valának osztályrésze. Agyából láthatta a palota erkélyét, melynek ablakában a mi kis csalogányunk zengette szép dalait. És ez a szegény betegnek nagy öröme szolgált, mert az éneklő szárnyas állatkákat nagyon szerette.

A betegeket nagyon könnyű megörvendeztetni. Nélkülözésekhez vannak szokva és ép azért nagyra becsülnék gyakran oly dolgokat, melyeket az egészséges észre sem vesz. A külvilág és annak sokféle benyomásai nem bántják őket és azért többnyire lelki dolgokkal, gondolkozással, elmélkedéssel foglalkoznak. Alkotnak maguknak egy világot tele költészettel, szépséggel és érzellemmel és ez kárpótolja őket a külsőkért.

Ez persze egyetlen egy fényoldala a betegágnak. De sok beteg ezt nem ismeri, ehhez is Isten kegyelme szükséges, mint a szenvedések békés elviseléséhez.

A beteg nő boldog volt lelki életében. Áttekintett a déli növények között a csattogó fülemiléhez és képelete elragadta őt messze földekre, idegen népek közé, melyeknek bölcsője körül a tenger habjai zúgnak, kiknek kertjeiben pálmák díszlenek és myrthusok illatoznak. Vagy pedig az erdőre gondolt, mely mint valami komoly gondolat simult a durva kősziklákhöz, s mely fölött a tiszta kék ég ragyogott, s melynek tövében vig patakok eseregdeztek. Ezeknek kristálytisza vizén át látta a fenekükön csillámló kavicsokat, tarka köveket, finom mohokat, partjaikon a kék nefelejcsét, melynek kelyheiben ezer meg ezer harmatesepp mint megannyi gyémánt ragyogott.

Az erdőben szemlélte az élénk életet, nézte, mint játszanak a fák lombjaiban fűrgé mókusok, vidám madárkák, kik édes titkokat suttoztak egymás fülébe. Látta őket, mily kedves buzgalommal építik fészkeket, mily gyendég szeretettel ápolják kicsinyeiket. »Mily szép, mily kellemes az élet a szabadságban, — látod édes csalogánykám, mindenki örül, élvezi a szabadság örömeit, csak mi ketten, te és én, nem vehetünk részt benne. De az Isten akarata, a mit Ő rendel, abban meg kell nyugodnunk, Ne panaszkodjunk!«

Ily képek gyakran vonultak el a betegnek éber szemei előtt, midőn az álom őt kerülte, és a holdvilág halvány fényt árasztott el szobájában. Körülötte csendes minden, csak a kedves szomszédnak édes szava hangzik át hozzá. És ez mindig öröme és vigasztalására szolgált.

»Szabadság, szabadság! Istenem! — adj nekem szabadságot! Szabadíts föl engem e földnek bilincseiből. Engedd, hogy mielőbb dicsőségednek fényét szemlélhessem!«

Egy szép, ünnepélyes csendű nyári éjen ismét nagy élvezettel hallgatta a szegény beteg a kis csalogánynak kedves énekét, míg végre fáradtan elaludt. De a hajnali pir nem kelté őt fel többé álmából. Mosolyogva feküdt ágyában arcezel az erkély felé fordulva, halvány vonásain a béke jele látszék, kezei imára valának kulcsolva: azt hihette az ember, hogy él és imádkozik. De nem, ő már megszabadult az életnek terhes bilincseitől, hogy fölkeresse azon hazát, melyben számára örök tavasz nyílik, s mely után annyira sovárgott.

* * *

»Szegény beteg szomszédnőnk az éjjel meghalt« — szölt a grófnő reggeli alatt férjéhez — »csak nemrég voltam nála őt meglátogatni. Nagy örömmel beszélt, mily szívesen hallgatja kis csalogányunk szép énekét.«

»Kedves madárkájok« — így szölt — szenvedéseimben és álmatlan éjszakákon át vigasztalom. Sőt azt is hiszem, hogy a jó Isten egyenesen számomra rendelte őt ide, hogy szegény beteg gyermekének egy kis örömet szerezzen. S hitem talán nem nagyon merész? Mert én a jó Istent igen kegyes és jóságos atyának képelem!«

»Ezt szomszédnőnk igen szépen gondolta« — felelt a gróf — »teljesen igazat adok neki; csalogányunk valóban már rég óta nem énekelt oly kedvesen, oly szépen, mint épen az elmúlt éjjel, Mily különös, mintha

csak sejtette volna, hogy kedves dalával egy jó leiket kísér az egekbe!

»Csalogányunk éneke a szegény betegnek utolsó öröme volt.«

A kis csalogány meghatottan hallgatta a párbeszédet, oly boldognak még soha sem érezte magát, mint e pillanatban.

Igy tehát ő egy szegény szenvedőnek volt vigasztalója, és most értette csak át hű dajkájának szavát: »Boldogok vagyunk, ha másokat boldogítunk!«

Oh ezt, habár öntudatlanul is tette, tehát nem élt hiába. Most fölfogta azt is, miért kelle neki a szép ligetből ide jönnie a grófi palotába. És most eleget tett hivatásának.

Pár nappal rá mereven találták a grófi gyermekek kis barátjukat, a kedves énekest. Ott feküdt elterülve kalitkájában.

Az egész család szomorkodva állotta körül, a gyermekek siratták mint kedves jó barátjokat.

(Németből.)

Fordította: Szűcs János.

TÁRZA.

Az írás eredete.

(Vége.)

A kopott wampum-öveket gondosan megőrizték bőrtáskákban, zacskókban és ládákban. Ezen állami levéltárt koronkint a törzsbeli szakértők olvastatták s magyarázták. Évenkint egyszer vagy többször a törzs legtehetségesebb ifjait s a legelőkelőbbek egy-egy fiát egy erdős helyen egybegyűjtötték, etelt s italt vittek oda, a levéltartó zacskókat s ládákat egy nagy fáhéjra vagy egy pokróczra kiürítették s az okmányokat bizonyos sorrendben elhelyezték. Azután egy szakértő egyenkint elővette a darabokat s mindegyiknek tartalmát komoly nyomatékkal megmagyarázta, a szavakat, melyek az átadásnál mondattak, ismételve. Némely övnek kétoldalúnak kellett lennie, mert említik, hogy a megfjítő, midőn beszédének közepére ért, mi azután lényeges pont volt, több övet megfordított.

Az írásnak ezen neve azonban, hogy távollevőnek testek által tételesenek közlemények, alkalmazásában sokkal korlátozottabb és alkalmatlanabb volt, hogysem állandóan elégséges lehetett volna arra, hogy valamely nép szellemi fejlődésére jelentékeny befolyást gyakorolhatott vagy irodalmat lehetővé tett volna; az írás csak akkor lett a művelődés elemévé, midőn az emberek a tárgyakat képekben kezdték megjelelni.

S a képirást, mely minden írásrendszernek kezdetét képezi, nem csak Ázsiában s Afrikában találjuk, honnan az első műveltség kiindult, hanem Amerikában is. Itt változatlanul és tisztán jelenik meg előttünk. Fahéjak, lehántott törzsek, sima sziklafalak szolgálták az indiánoknak írás kísérleteik első hordnokiául; ezekre jegyezték föl, az arra haladó tudomására, hány harcos tanyázott azon a helyen, hány fejbört zsákmányoltak, hová vezeti őket további utjokon és hány nap óta voltak már távol hazájoktól. Különösen gyakran használják az északamerikai indiánok a képirást a sírokon. Észak-Amerikában számos sírkövet találni, melyekben az elhunytak tettei és családi viszonyai vannak följegyezve. Így például ismeretes egy tschippeway-főnök sírja, ki hőstettei által híres volt, mi a sírkőre vésett képekből kiviláglik. Felül egy megfordított iramszarvas látható, mi azt jelenti, hogy

a család feje, melynek jegye (sotem) egy iramszarvas, meghalt, miután törzsével hét háborút viselt, e háborúkban kilencz ellen-séget megölt és háromszor megsebesült, mi a sírkőven balra kilencz, jobbra hét harántvonás, és az iramszarvas alatt három vonás által van megjelölve. Alább ezen kívül egy iramszarvas feje látható, melylyel egykor nehéz, de szerencsés küzdelmet vívott. Más jelek, mint egy fejsze, két félhold és még egy állat az ő működésére vonatkoznak béke idején.

Az északamerikai indiánoknak ezen már eléggé érthető képirását a különben rokon mexikói képirás az eszmék és eszközök gazdagságára nézve messze túlhaladja. A toltetek és aztekek állandó lakhelye az életnek nagyobbserű fejlődését tette lehetővé; például az ő hatalmas műépítményeik még romjaikban is bámulatra keltenek s habár csak kevés nagyobb írásemlek maradt fenn utánok, ezek gazdag irodalmi életéről tesznek tanúságot. Midőn 1519-ben Cortez Ferdinand Montezuma császár követivel találkozott, ez utóbbiak azonnal hozzáfogtak gyapotszalagokra mindent följegyezni, a mit az idegeneknél mint újat s csodálatosat láttak, még pedig oly nagy ügyességgel, hogy a spanyolok nem győztek eléggé bámulni. Mexiko meghódítása után a spanyolok az emlékeket legnagyobb részt elpusztították s a képirás használatát megtiltották; ez által azok száma, kik őseik írás emlékeit értették, mindinkább fogyott, úgy hogy egy század mulva egy tudós az egész országban csupán két öreg embert tudott találni, kik a képirást még értették. Az újabb tudományok azonban sikerült a régi mexikói képirásokat teljesen megfjéteni.

Humboldt Sándor az amerikai bennszülöttek emlékeiről irt munkájában közli egy kép leírását, mely egy indián és egy spanyol között folyt pört tárgyal. Ezen pör tárgya egy tanya, melynek alaprajza a kép közepén van s annak legnagyobb részét elfoglalja; lábnyomok jelzik kiterjedését. Ettől jobbra van a pörlekedő bennszülött képe, kinek nevét egy ij fejezi ki. Fölötte ül spanyol ellenfele, kinek alkalmasint Aquaverde (zöld víz) volt a neve, minthogy mellette a víz és zöld jelzője van. A tanya feletti helyet három spanyol bíró foglalja el; székeken ülnek s tövénykönyveket tartanak kezeikben. Mindegyik mellé három nyelv van téve, a spanyol mellé kettő, a mexikói mellé csak egy, mert amazok legtöbbet beszélnek, míg emez alig meri ügyét védelmezni.

A mexikói képfeliratok előfordulnak épugy állathörökön s gyapotpapír-félen, valamint köveken és sziklákon is, ez utóbbiakon Mexikón túl általában egész Dél-Amerikában. Schomburgk délamerikai utleírásában a képsziklák területét tizenkétezer négyszög mérföldnyire teszi s beszéli, hogy a képek többnyire parti sziklákon találhatók, köztök igen gondosan kidolgozottak vannak, és tíz láb magas alakot mutatnak. Ezen képek eredetéről az indiánoknak különböző véleményeik vannak: míg egy részük azokat a nagy szellemnek tulajdonították, s aggódva nézték Schomburgk fejszeütéseit, ki egy szikladarabot akart letörni magának, más helyen egy indián azon kérdésre, hogy ki faraghatta ezen képeket, azt felelte, hogy »igen igen régen asszonyok csinálták.« S e válasz bírhat némi alappal, ha összehasonlítjuk az indián nők munkásságát a férfiak restségével. Hogy ezen képek a mai karibok őseitől erednek, bizonyítani látszik azon körülmény hogy Schomburgk a Timehri-szikla néhány alakját egy karib-fiu czombjaira festve látta, és csupán az indiánok tartózkodásának tulajdonítandó vallási dolgokban, hogy tettetik magukat, mintha a jegyek jelentőségét nem ismernék. Schomburgk a talált képiratokat pontosan le is írja, a többi között egy képet, melyen meglehetősen ügyes rajzban két európai hajó áll, s a kisebbik világosan megismerhető kétárbozos, a nagyobbiknak pedig

némi hasonlatossága van egy spanyol galionéval. Ezen alakokat állítólag kovarczkavicsok hosszas dörzsölése által metszették be a kemény sziklába; Schomburgk kísérleteket tett hasonló módon alakokat karczolni a sziklába, ez azonban nem sikerült neki, valamint tüzet sem tudott csinálni két fa dörzsölése által, mi azt bizonyítja, hogy mind a két munkára különös és csakis folytonos gyakorlat által szerzett ügyesség szükséges.

Tschudi Peruban is talált egy képes követ, mely általában véve ugyanazon benyomást teszi, mint a többi amerikai kőpirásos követ, s bátran föltehetni, hogy valamint éjszaktól délig egészben véve nagy hasonlatosság van az indiánok közt vallás, viselet és erkölcsök tekintetében, ép úgy kőpirásuk is egy forrásból ered és csak később fejlődött sajátművé, a mennyiben egyes törzsek vallási symbolumokat jobban ápoltak, míg mások s különösen az északamerikai indiánok a kekiwineket (egyszerű képek) concret tárgyak előadására alkalmazták s a vallási symbolumokat csupán a kekinovineken vagy bájdalokban örökölték. Általában a kőpirás az idők folyamában sok változáson ment át, egyre több fogalmat vett föl s ez által lassankint érthetlenné lett a nagy tömegre nézve. Végre csak egyesek, névszerént a papok tudták még ezen írást megfejteni, mely azonfelül lassankint elveszté minden ismervét a megfelelő tárgynak, és még csak néhány vonásból és pontból állott, mi által a kép tehát jegygyé lett. Így keletkezett a fogalmi írás.

H—nd.

RÖVID HIREK.

* **A lourdesi magyar zarándoklat** mult hó 28-ikán indult el Franciaország híres kegyhelyére, hogy a szeplőtlen Szűznek szentelt oltárnál letegye a katolikus Magyarország hódolatát s mély áhitattal könyörögjön Isten anyjának közbenjárásáért mindnyájunk lelki üdvéért s hazánk jóllétéért. Julius 27-ikén reggeli 8 órakor az egyetemi templomban ft. dr. N o g á l l János püspök ur ő méltósága, a zarándoklat főgazdája ünnepélyes szent misét végezett, melyet a szent Lélek segélyül hívása előzött meg és áldás követett. Misa után a papnövelde nagy termébe gyűltek a zarándokok, hol a zarándoklat püspöki igazgatója meleg szavakban üdvözölte a nagy számmal megjelenteket, és előadta az utazásra vonatkozó utasításokat. A zarándok sereg két csoportban s két irányban indult. Az egyik csoport mult hó 28-ikán délutáni 5 órakor Budapestről Pragerhofon át, Végh Antal Mária-testvér, gráci tanár vezetése alatt, a másik ugyanaz nap a reggeli gyorsvonaton a zarándoklat püspök igazgatójával Bécsen át. Periben, Olaszország határán a két csoport találkozott, honnan együtt folytatták utjokat. Mintegy 200-an lehettek, a társadalom minden rétegéből, nők és férfiak, egyháziak és világiak. Számuk Lourdesban tetemesen föl fog szaporodni, mert igen sokan, főleg a főrangúak más uton egyenesen utaztak el oda, vagy már künn vannak. Szombaton este, július 30-ikán a zarándok csoport szerencsésen Genuába érkezett, hol másnap, vasárnap megpihentek, hogy utjokat hétfőn a tengeren folytathassák. F. hó 4-ikén találkoznak az összes résztvevők Toulouseban, s onnan együttesen vonulnak be Lourdesba. 5-ikén lesz fényes isteni tisztelet mellett, melyen ft. Kovács Zsigmond veszprémi püspök ur ő excellentiája fog pontificálni, a zászló és az ezüst szív ünnepélyes átadása. Isten vezérleje zarándokainkat. Szívben és lélekben mi is velők vagyunk s velők együtt könyörgünk.

* **Majer István** választott püspök, pápai praelatus és esztergomi kanonok ur ő méltóságának, a kúrthi r. kath. iskola javára tett ezer forintnyi nagylelkű alapítványáért, a vallás- és közoktatásügyi miniszter ur köszönetét nyilvánította.

* **Nagylelkű alapítvány.** Keglevich István gróf, borsodmegyei bizottsági tag egy, Aranyos-Maróthon a megyei közkörházzal kapcsolatosan szervezendő kisedododára h a t e z e r f r t o t ajánlott fel alapítványképen.

* **A szent-ferencz-rendiek** tartományfőnökévé Pozsonyban ismét Farmady Mártont választották meg, kit e díszes állásra már harmadszor emelt a rendtársak közbizalma.

* **Petőfi „János vitéz“-ét** Hay László egy hat oldalból álló miniature-albumba írta s ajánlotta föl a királyné ő Felségének. Ő Felsége az albumot elfogadta, s elismerő sorok kíséretében 50 aranyat küldetett a művésznek.

* **Magyar művésznövendékeink** Münchenben az idén is szép sikert arattak. A képzőművészeti akadémia tizenegy festőt és két szobrászt tüntetett ki érmeikkel és dicséző oklevelekkel szorgalmasan tanuló ifjaink közül.

* **Abauj-Szántó városát** mult hó 22-ikén a roppant vihar s a hirtelen támadt nagy árvíz majdnem teljesen elpusztította. Százötven ház omlott össze s ugyanannyi van megrongálva, alig maradt család, melynek kisebb nagyobb kára nem lenne. A környéki falvak szintén sokat szenvedtek.

* **Dús szőlőtöke.** A bazini kapuczinusok szőlőkertjében — mint a »M. Államnak írják — van egy szőlőtöke, melyen az idén gyönyörű 250 fűrt látható; a töke jelenleg tizenhárom éves. Van ezenkívül még több szőlőtöke ugyanott, melyek mindegyike 100—150 fűrttel van terhelve.

* **Ganglbauer Czelesztin** kremsmünsteri benezés apát bícsi érsekké neveztetett ki. — **Koburg Ágost** herceg mult hó 26-ikán Ebenthalban hosszas szenvedés után, életének 63. évében meghalt. A kiváló szellemi képességekkel és szívjósággal felruházott herceg, a tudományok és művészetek barátja és pártfogója, rokonságban állt a legnagyobb és leghatalmasabb dynastiákkal. Neje Mária Klementina hercegnő, Lajos Fülöp király leánya volt, leánya Klotild József főherceg ő fenségének neje, legidősb fia Fülöp herceg pedig a belga király nagyobb leányát Luizát, Stephania főhercegnő nénjét bírja nőül. Az ehunyt hült teteit mult hó 31-ikén szentelték be Ebenthalban s onnan Koburgba szállították a családi sirboltba. Ebenthalban a temetési szertartásnál uralkodónk ő Felsége, több főherceg s idegen uralkodó családok tagjai s képviselői voltak jelen. — **Prágában** siketnám congressusa volt, melyen 180 tag, köztük németek, magyarok, lengyelek, francziák, svájcziai és oroszok vettek részt. Tanítók is voltak jelen, a tanácskozás két napig tartott, s a vita természetesen csak jelekkel folyt. A zárulást ő Felsége életésével fejezték be.

* **Felső-Egyiptomban** a mult hó elején fontos leletre bukkantak. Nem kevesebb mint harminczhat egészen ép király-koporsót találtak, melyekben az idősb thébai dynastiának ugyszólván összes királyai és királynéi nyugosznak. E Fárao-mumiákon kívül papyrus-tekercesek, ezer és ezer Osiris-szobrocška, csecsebecsek és talizmánok kerültek napvilágra. A kéziratok fontos történeti kutforrás gyanánt fognak szolgálni. — **Bruhns** tanár, az ismert matematikus és csillagász, ki több csillagászati művet írt és hat bolygót fedezett fel, Lipcsében 51 éves korában meghalt. — **A katolicismus Amerikában** napról napra örvendesebben terjed. Newark egyházmegyét, az Egyesült Államokban, a hívek tetemes szaporodása folytán közelebb két egyházmegyére kellett osztani: Newark és Trenton egyházmegyékre. A pápa ő Szentsége mult hó 18-ikán mindkét egyházmegye részére kinevezte a püspököket.

IRODALOM.

— Megjelent s beküldetett: **Beköszöntő beszéd.** Tartotta Hegedus István üllői plébános, 1881. évi ápril 24-ikén. A püspöki hatóság jóváhagyásával. Budapest 1881. Rózsa Kálmán és neje könyvnyomdája. Szép eszmék, meleg hang, a lelkeszre váró hivatás és nagy feladatok teljes átérzése, a nép értelméhez mért világos előadás vonul végig e beköszöntő beszéden, melyel híveinek az új plébános igen kedves emléket nyújt.

— A lourdesi zárándoklat, melyet Magyarország katolikus hívei a híres kegyhelyre rendeztek, nem csak az élénk személyes részvételben, nem csak a diszes zászló s az ezüst sziv felajánlásában és az örök misealapítványban, de irodalmilag is kifejezést nyert. Az napon, midőn zárándokaink utra keltek, Ramazetter K. pécsi könyvnyomdájában ily című füzetke jelent meg: „**Lourdesi emlégy a magyar zászló-ünnepély megörökítésére 1881. aug. 5-ikén.**“ A kis 8-adrét alaku s 29 lapra terjedő füzetben röviden le van írva a lourdesi magyar zászló története s ezt követi 15 költemény, himnuszok és fohászok, a szent Szűz tiszteletére. — Ára?

MINDENFÉLE.

Lovagló madarak. A madaraknak a földközi tengeren való átvándorlása tekintetében sokszor állították, hogy több apró madárfaj sokkal gyengébb, hogysen a tengeren való átrepülést megtehessek, s mivel ezek mégis megérkeztek Afrikába, a dolog rejtélyesnek tetszett, melynek megoldását már többen megpróbálták. Ujabb időben mind gyakrabban felmerült az az állítás, hogy az apróbb madarak a nagyobbaknak, főleg a darvaknak hátán költöznek át. Erre vonatkozólag egy tudós a következő észleleteit teszi közzé: 1878 őszén több hetet Kréta szigetén töltöttem. A falusi lelkész, kivel jó barátságban állottam, többször föl hívta figyelmemet az apró madarak csicsérgő énekére, mely világosan hallható volt, ha egy daru-sereg fölöttünk elrepült. Mondtam neki, hogy nem látok apró madarat, s a zaj talán a darvak szárnyától ered. »Nem, nem, mondá a pap, ez az aprók csicsérgése; ott ülnek ezek a darvak hátán; láttam őket sokszor, midőn leszálltak és ismét fölültek.« Egyszer mintegy 24 kilométernyire halásztunk a tengerparttól, midőn a yacht fölött igen alant egy sereg daru repült el. A halászok hallották az apró madarakat, s figyelmeztettek azok csicsérgésére. Egyszerre fölkiáltott az egyik ember: »Itt van egy!« azonban én nem bírtam meglátni. Erre egy halász kilötte fegyverét, s ekkor három kis madár felszállt a seregből a magasba, s csakhamar ismét eltűnt a darvak közt. Petermann jegyzetei közt elmondja, hogy Rhodusban a gólyák megérkeztekor gyakran hallanak apró madarakat énekelni, a nélkül, hogy látnák ezeket. Hedenborg svéd utazó egyszer nyomon követett egy sereg gólyát: midőn ezek leszálltak, apró madarakat látott hátaikról fölrepülni. Az utazó nem közelkedhetett eléggé, hogy e madárkák milétét meghatározhatta volna. Lennep ornitholog említi, hogy Kis-Ázsiában szintén észlelnek ilyesmit már régóta. Végre Amerikából jelentik, hogy a canadai vadlud bizonyos pinty-fajnak ugyanazt a szolgálatot teszi, melyet a földközi tengeren a darunak tulajdonítanak. A Hudson-öbölbeli vadászok határozottan állítják, hogy a kérdéses pinty-faj mindig a vadludak hátán érkezik és utazik tovább.

Nincs ok föltenni, hogy e sok adat, mely a kérdéses jelenségre vonatkozik, mind alaptalanságot tartalmazna.

A legkisebb festvény. Az már nem új dolog, hogy egész regényt lehet írni egyetlen lap papirosra. Sokkal meglepőbb »mesterművet« készített Engel Ede osztrák festő, ki Mödlingben Bécs mellett hét négyszög-miliméternyi lapra valóságos látképet festett, melyen szabad szemmel számtalan tárgyat meg lehet különböztetni. Vannak a festvényen virággal ékes mező, meredek partu tó, angol ut, melyen Erzsébet királyné sárga paripán vágat s egy fehér agár követi futva, továbbá hat vén topolyafa, szeliden emelkedő dombos rét, kerítéses ut, erdei ösvény, fasor, egy park s azontul öserdő, kétémeletes ház, portások, bokrokkal s vetéssel teli szántóföldek, hét nagyobb fa egy domb szélén, fiatal erdő, alatta rét, majd távolabb régi falusi templom toronnyal és harangozó lakkal, kétémeletes ház erkélyvel, fák által elfödött magas ház erkélye, a távolból előkandikáló dombok, egy erdőcske, hegyláncz, néhány csucs s egy derült júniusi nap ragyogó ege. A kép víz- és gummi-festékekkel készült s szerzője Európa minden nagyobb városában ki fogja állítani.

Ovatosság. Egy párisi társaságban egy legújabbán előadott darabról folyt a társalgás. »A darab Thiboustól és tölem van« mondá egy jelen volt szerző. — »Miért oly szerény ön? Mondja inkább tölem és Thiboustól!« felele egy hölgy. — »Ezt csak akkor mondtam volna, ha a darab nem bukott volna meg« felele a ravasz szerző.

Társulati Értesítő.

Szent-László-Társulat.

Adakozások a Szent-László-Társulat részére.

	frt.	kr.
Szt. László-ünnepi szt. beszédekért	30	10
15 péld. Elnöki megnyitó beszédért a székesfehérvári egyh. megyéből	4	50
A pannonhalmi főapátság	50	—
Székesfehérvári egyházmegye	40	—
Öry Erzsébet és Ferencz és Rózsa Ilona (A »M. Á.« utján)	1	8
Néhai Krausz János, volt kassai kanonok hagyomány.	100	—
A Pazmaneum növendékpapsága Bécs	23	80

Hirdetés.

BAUER BÉLA

cipő és csizma gyári-raktára, Budapest, Kerepesi-ut 27. sz. a régi dologházban.

Nők számára:

Komodcipő bőrből v. lastingból . . . 1.10.
Czugas topán legnöm. lasting v. lakkos orral, szegezett v. ramás talppal, tartós, 3.—

Czugas topán a legnömobb v. zerge vagy sagrinbörből, elegans kiállítás, fejelet vagy szivformában 3.40.

Urak számára:

Komodcipő szövet bőrből 1.20.
Regatta nemezsből v. sagrinból szegezett talppal 3.40.
Czugas topán, nemezsből vagy orosz bagariából, szögelt vagy srófos duplatalppal 4.—
Csizmak, hátul varrottak, vízmentes bagariabőről, harmas szegezett vagy srófol duplatalppal 5.50.

Nagy mennyiségű cipőnemű árjegyzék, melyben különösen a pontos lábméreték jelzése látható, kívánatra ingyen és bérmentve küldetik. (3—20)

Kiadja a Szent-István-Társulat (Lövész utca 13-dik szám.) — Felelős szerkesztő: **Ágoston Antal.**

Budapest. 1881. Nyomatott az Athenaeum r. társ. nyomdájában (Ferencziek tere Athenaeum-épület).